

Ladik Katalin közreadja

A VÍRUS NEVE LA CIOTAT

– részlet a készülő regényből –

Az üvegező nő medjugorjei látomása – vírus a makrokozmoszban – aszerelmeslevél.

* * *

– Nézzen a villanyégőbe! Mire hétig számolok, lecsukódik a szeme. Tudatában lesz mindannak ami történik, és az itt történetekre is vissza tud majd emlékezni. Most számolok: egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét – mondom halkán, mire az üvegező nő lassan lehunyja szemét. Ám arcizmai továbbra is feszültek maradtak. Legutóbbi látogatása óta két hónap telt el, és azóta fáradtabbnak, gondterheltebbnek látszik. Csak éppen felugrott hozzám, mondja, mert valójában egy kis élelmiszert jött vásárolni Pestre, elhozott egy újságokkal és folyóiratokkal megtömött sporttáskát. Az újságok legtöbbje a színésznőről szól, de egy csomó folyóirat a költőnőtől való. Egyébként nemrég kaptam tőle egy képeslapot Franciaországból. Egy füledt, kornyadozó tengerparti városka néhai idillikus látványát most égbemeredő, ágaskodó fallikus vaszerkezetek, kampókkal, daruval ellátott toronyerdő változtatta meg, miként egy betegség, járvány hatására a szórványosan előforduló kóros elváltozás egy jó táptalajon felduzzasztva, a maga teljes rémisztő pompájában kivirágozva és kórósán átváltozva áll: La Ciotat.

– Keressen egy olyan eseményt az életében, amelyre pontosan emlékszik, de úgy mesélje el, mintha minden ebben a pillanatban történe, és

nem úgy, mintha egy múltbéli eseményre emlékezne – mondom lány hangon az üvegező nőnek, akinek láthatóan jól esik a pihenés. Arcizmai is mintha egy kicsit lazultak volna.

– Már régen el szerettem volna mondani, hogyan jelent meg nekem a Szűz, mert azt már elmondtam magának, hogy ettől a harmadik jeladástól kezdve kezdtem el írni a történetemet. – Itt szünetet tartott, de látszott rajta, hogy átadja magát az érzéseinek, amelyek hatására, mintha felélénkült volna. Hangja is fiatalosabbá vált.

– Több mint negyvenezer ember várja, lesi órakon át a jelenést. Nincs zaj, tülekedés, mocskok. Az emberek végtelen sorban lassan haladnak a hegy felé, ahol várható a jelenés. Mindenki türelmes és derűs. Szőlőskertek mellett, kukoricásban haladunk, szinte egymás nyomdokaiba lépve, hogyne tegyünk túl nagy kárt az ültetvényben. Néha valaki kiválik a sorból, és égre meredt tekintettel, üdvözült állapotban áll ott hosszú ideig. Csönd van és áhítat. Van, aki térden csúszva teszi meg az utat a keresztig, a Szűz megjelenésének első helyszínéig. Az út valójában egy ösvény a Dinári-hegyek cserjei között, talpunk alatt éles sziklaerezet és bűvópatakgyöke-rek. A térden csúszók el-elmaradoznak mögöttünk. Egy-egy kődarabcsörrenése a felforrósodott, mezítelen talpak alatt, egy tüskés bozót zizzenése vegyül az időnként feltörő sóhajokba. – Itt elhallgatott, mintha azon gondolkozna, mondja-e tovább.

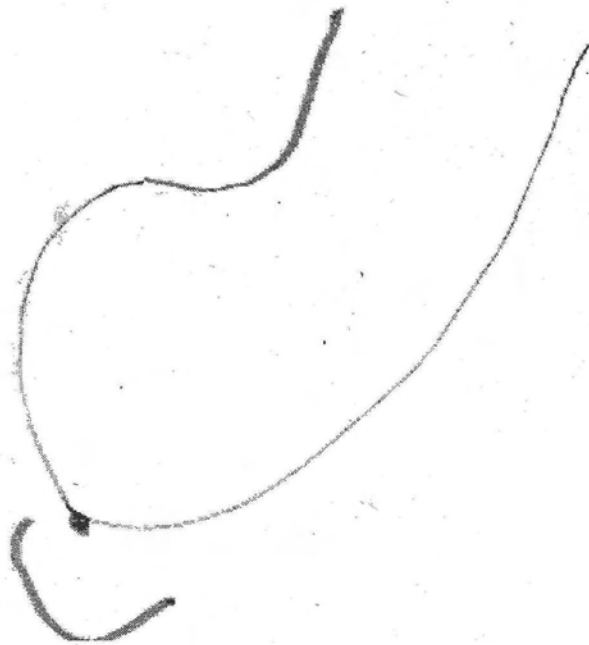
– Lát még valamit? – kérdezem. – Meséljen tovább!

– Most kétszáz méter magasan lehetünk, és lepillantok az alattam finoman szivárgó emberfolyóra, akárha egy lélegző, szürke selyemkendőt látnék, melynek redőiből a felszálló párát, miként felgyülemlett fohászt izzadja ki magából a hegygerinc. – Barátnóm arca szelíd lett és távoli, akár a szavai.

– Most már vissza kell fordulnunk, nem juthatunk el a keresztségig, mert az útvezetőnk jelzi, hogy hamarosan indul vissza a buszunk Mostarba. Még visszanezünk a vörösödő égboltnak arra a darabkájára, ahol mostanában, szürkületkor az égijel mutatkozik. Szótlanul, kissé csalódottan foglaljuk el helyünket a buszban. És hiába lessük az esti szürkületben a Medjugorjét körülvevő hercegovinai hegyek fölötti égbolt egy részén a Szűz jelét, semmi sem történik. Az ablaküveget törülgetve, kitartóan fürkésszük a mind jobban távolodó égdarabkát, és már majdnem kijutunk a hegykoszo-

rúból kivezető aszfaltszalagon, amikor megtörténik a csoda. A Madonna Medjugorje és Mostar között az autóbuszban jelent meg. Nem váratlanul jött, úgy is mondhatnám, megidéztük, mi, a busz utasai. Vérnyílás! Húsablak! Bal halántékom homokszemcséi rátapadnak az ablaküvegre. Már látható a hasadék! Rózsaszín nyalka emelkedik a távolodó szőlőkertek fölé! Az autóbusz ablakfüggönye egy kanyarnál arcomba csapódik. Riadtan megmarkolom az ölemben ringatózó, sötétlila szőlőfürtökkel teli nylonzacskót. A fürtök most adják ki magukból a késő délután melegét. Édeskés pára száll fel ölemből. Ennek a műanyag bugyi is oka. A rózsaszín nyalkakendőt egy légörvény most felszipantja, egyenesen a fölöttünk gyülemlő sötét felhők közé! Ott van a hasadék, az égen ácsorgó sötétkék kabátok között! Ez a hasadék lüktet, akár a táguló seb. Minél mélyebbé válik annál ragyogóbb lesz a rózsaszín. A lüktetés felgyorsul, a falánk

EZ NEM MADAR, DE A MAMA CIGÉ 11.

égtölcser ritmikusan szürcsöli magába a maradék kéket! Most abba hagyja a tágulást, megdermed egy pillanatra, és izzani kezd. A hasadék közepén fehér izzás keletkezik. Most állt meg az idő!

* * *

Az üvegezőnő arca eksztatikus gyönyörrel tanúskodik. Egy ideig mindketten hallgatunk. Aztán visszahozom őt a jelenbe. Időközben valósággal megfiatalodott.

– Azt olvastam a szerelemről – mondom neki, – ha egyszer ez a vágyakozás vagy képesség meghalt, az ember önmagának eleven sírjává válik, és ami még tovább él belőle, csak merőhamuja annak, ami annak előtte volt. – Ahogy ezt kimondtam, már bánom is, mert nem illik ide, most nem erről van szó. De az üvegezőnő olyan érdeklődéssel néz rám, mintha azt mondaná, értem én, mi bántja magát, nekem igazán elmondhatja!

– Tudja, engem nemcsak az foglalkoztat, hogy mi van a halál után, hanem az is, hogy mi van a születés előtt? – fordul felém. – Magának mi a véleménye erről?

Még soha nem láttam ilyen vonzónak az üvegezőnőt. Valami erotikus pára lebegi körül. Magas nyakú fehér garbó van rajta, válla, karja finoman ívelt, majdnem lányos. Mellei közepes nagyságúak, melltartót visel. Fekete bőrszoknyája eltakarja térdét. A bőrkosztüm kabátkája a fotel támláján a feje alatt. Nem látok ősz hajszálakat.

– Nincs feltámadás, nincs reinkarnáció. Enyészet van – mondom. – Kozmikus törvényszerűségek vannak, amelyeknek csak részleges megértésére vagyunk felkészítve. Annyira, amennyire létfenntartásunkhoz szükséges.

Barátnőmet láthatóan érdekli amit mondok, én viszont egyre zavartabbá válok, nem szívesen beszélek erről. Ezért inkább mások szavai mögé bújok.

– Az emberiség egyfajta vírus a makrokozmoszban. Pusztító és ezzel önpusztító is. Járvány, amely megjelenik, kulminál és elmúlik, miután elpusztította a létét biztosító környezetet.

– Ha jól értem, maga szerint az emberek idézik elő majd a világ végét? – kérdezi bizonytalanul.

– Nem szeretem használni ezt a kifejezést. Egy kataklizma természetesen valaminek a végét jelent, de az új megszületésének lehetősége is benne van.

Egyre ingerültebbé válok, de folytatom. – Ismétlődő, de különböző létformákról beszélek. Azt olvastam, hogy egyfajta emberi létforma volt valamikor a múltban, de eltűnt, vagy megsemmisült, vagy áttette magát egy más időbe. – Az üvegezőnő arcán hitetlenkedést látok. Szinte kéjes elégtételt érzek. Folytatom. – Az általunk ismert emberiség korában, ezért vannak utalások az Apokalipszisre. De ne hallgassunk most egy kis zenét?

* * *

Az üvegezőnő arcát alig látom, elfordította tőlem. Megbántottam? Teste feszesnek, ruganyosnak látszik. Én pedig mind feszültebbnek érzem magam, és valami megmagyarázhatatlan ellenséges érzést fedezek fel magamban iránta. Felteszem Bruckner IV. szimfóniáját. A szoba lassan elsötétül. Betolakodó sárga hullámok. Sárga víz tölti be a szobát. Fekete fotelben lebeg az üvegezőnő. A vilányégőt nézi. Lassan felismerem az érzést, amely hatalmába kerített. Féltékeny vagyok erre a nőre! Ez az érzés annyira ésszerűtlen és hihetetlen, félek tőle. Megijedtem önmagamtól. A sporttáskából taláломra előveszek egy levelet. Úgy teszek, mintha olvasnék. Az üvegezőnő mintha elaludt volna a sárga lebegésben.

* * *

„... azok a cseppek, forró cseppeid ölem gyökereiben! Beiszom őket, szagolgom, felnyalom szagodat, ölem táguló barlang, üregei visszhangozzák hiányodat. Ujjaimat forró barlangomba dugom és szagolgom, rajtuk van-e még az illatod? De, jaj, kiszárad a barlang nélküled, ujjamról leszárad illatod, bőrömről leszakadozik árnyékod, mert nem

vagy velem. Mire soraim, bűvópatakként eljutnak hozzád, addigraerőtlen, nagyon megtört férfileszel, én pedig fáradt asszony, aki kiapadt kutat hordoz méhében. De addigamíg ez bekövetkezik, elárulok valamit a titkos és ősz vizokról, amelyek bennünket összetartanak, de el is választanak egymástól ... Tudom, hogy most a saját kislányod combjait simogatod, és lenyalogatod a vért a térdéről, arról a sebről, amelyet akkor szerzett, amikor együtt korcsolyáztatok avárossal mellettibefagyott tavon, és hosszú, szőrös ujjaidat most az ő nadrágja mélyébe fúrod, akár annakidején az enyémbé, amikor még azt hittem, hogy én vagyok az egyetlen kislányod. Akkor azt mondtad, mi ketten alkimisták vagyunk, gyere, húgom, kutassuk fel, leljük meg magunkban növényi lényünket! ... És fává lettünk, diófává, befelé növekedő, körkörösén táguló világgá...

De hová lettünk azóta, hol vagyunk, mi két diófa egymástól? ... A harag keblében, a zsibbadtság szorításában, az önzés karjaiban, a féltékenység és a szenvedély ölelésében! Veszélyes vizekre taszítottál, és én mind távolabbra sodródom tőled, szerelmem! Azt akarod, hogy Bolygó Diófa legyek a Pannon tengeren?

Láttalak a Tolvajok Völgyében, amikor azt a nőt csókolgattad, aki verseket ír, akire egyszer azt mondtad, hogy az anyám. Ó, istenem, az az éj, az éjek éje volt! Ágyadban kinyitotta piros ernyőjét és a mákról beszélt, aki szemérmes, de mégis lazán tartja össze kelyhét, és így könnyen szirmok nélkül marad. Amíg beszélt, piros esernyőjéről nyalogatta szenvedélyed harmatát, és ó istenem, boldog volt!

Itt, ahová sodródtam, nincsenek évszakok, csak

aszály van, kiszáradt tengerfenék ez, az égbolt is megcserepedett sárból van. Amíg írom levelem, érzem, hogy elapadnak nedveim, nem vagyok már az a nedvdús kislány, akit annakidején öleltél, most annyi idős vagyok mint te, de meglehet, hogy nálad is szikkadtabb lettem, AUM, AUM, AUM!

Most kínomban bűvópatakká változom, és a föld köldöke leszek, hogy bárhova elvezesselek, a halálba is, ha akarod, mert minden pataknak van bűvőcipellője, az enyém piros színű és a cimbalom hangján szól, HRÍ, HRÍ, HRÍ, HRÍ, HRÍ, HRÍ, HRÍ! ... „

* * *

Itt abba hagyom az olvasást, mert erősen rázkódni kezdtem, a tudóm szagát a sírástól, az ölem fájdalmas görcsbe rándult, könnyek nélkül sírok, hangtalanul zokogok, vigasztalhatatlanul tátogok, kiszáradt számban megcserepedett nyelvem ágaskodik, belefúródik szájpaddlásomba, és azt süvitem zihálva: La C i o t a t!

Az üvegezőnő kezét érzem homlokomon, de én nem bírom abba hagyni a zokogást. Csak hajladozom, száraz falevél hangon hajtogatom, hogy kiszáradt patak vagyok, kiapadtam alig két lépésnyire a tengertől!

– Nem kellett volna ennyire felizgatnia magát, hiszen nem is magának írták! – Majd gondterhelten kiindult a szobából. – Már ismerem a járást, most én főzök magának egy teát. Magának sok folyadékra van szüksége, hiszen teljesen kiszáradt!

